

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **JUDr. K. T.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 14849/11-0100-702516,

t a k t o :

I. V řízení **se pokračuje.**

II. Žaloba **se zamítá.**

III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí – platební výměr Finančního úřadu v Ivančicích (dále též „správce daně“) ze dne 4. 3. 2011, č. j. 10826/11/294971700870. Tímto rozhodnutím správce daně žalobkyni vyměřil daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007 ve výši vlastní daňové povinnosti 6.176.127 Kč.

[2] K uvedenému shrnutí nutno dodat, že s nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, tedy dnem 1. 1. 2013, došlo k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně se stalo Odvolací finanční ředitelství, nástupcem

Finančního úřadu v Ivančicích se stal Finanční úřad pro Jihomoravský kraj. V dalším textu tohoto rozsudku proto výrazy „žalovaný“ a „správce daně“ označují *promiscue* jak původní, tak nástupnické orgány finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

[3] Pokud jde o označení osoby žalovaného, je třeba konstatovat, že žalobkyně v žalobě žalovaného určila takto: „*Česká republika, Finanční ředitelství v Brně, Finanční úřad v Ivančicích*“. Podle § 33 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s.ř.s.“), je žalovaným ten, o němž to stanoví zákon. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s.ř.s. je osoba žalovaného určována ust. § 69 s.ř.s., podle něhož je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V řízení o podané žalobě tak bylo jediným žalovaným Finanční ředitelství v Brně, a posléze Odvolací finanční ředitelství.

[4] Na základě ukončeného vytýkacího řízení za předmětné zdaňovací období vyměřil správce daně žalobkyni DPH ve výši vlastní daňové povinnosti 6.176.127 Kč, neboť jí neuznal nadměrný odpočet z dokladu fa č. 016/2007 ze dne 15. 12. 2007, datum uskutečnění zdanitelného plnění dne 15. 12. 2007, vystaveného společností EDHESA s.r.o., se sídlem Praha 4, U Habrovky 247/11 (dále jen jako „EDHESA“), za zajištění právních podkladů a informací o majetkových a vlastnických poměrech ve vztahu k dražebnímu prodeji zámku v K. Dále správce daně neuznal DPH z dokladu fa č. 181/2007 ze dne 31. 12. 2007, datum uskutečnění zdanitelného plnění (dále též „DUZP“) dne 31. 12. 2007, dobropis k faktuře č. 179/2007, kterou vystavila žalobkyně na odběratele G & C PACIFIC, a.s., se sídlem Praha 4, Dobronická 1257, za neuskutečněné služby při řešení exekučních řízení, a na základě které podala v průběhu vytýkacího řízení dodatečné daňové přiznání. Žalobkyně podle závěrů správce daně neprokázala uskutečnění zdanitelného plnění.

[5] Správce daně při vytýkacím řízení postupoval podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), který byl dnem 31. 12. 2010 zrušen zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“). Podle § 264 odst. 1 DŘ řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tedy od 1. 1. 2011) dokončí a práva a povinnosti z nich se posoudí podle tohoto zákona a ustanovení, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Ve smyslu tohoto ustanovení vyměřil správce daně žalobkyni daň podle příslušných ustanovení DŘ. Podle § 264 odst. 2 část věty první před středníkem DŘ zůstávají zachovány právní úkony, zejména rozhodnutí správce daně a jejich účinky, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tedy do 1. 1. 2011).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že platební výměr vydal správce daně na základě úředního záznamu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 3160/11/290540706462, který vyhotovil Finanční úřad Brno III, jako pověřený správce, o čemž rozhodlo Finanční ředitelství v Brně dne 5. 10. 2010, č. j. 14165/10/-1500-703157. Protokolem o ústním jednání ze dne 2. 2. 2011 předal a projednal pověřený správce daně výsledek postupu k odstranění pochybností podle § 90 DŘ. Součástí protokolu je i sdělení žalobkyně prostřednictvím zástupce, že se ve lhůtě 15 dnů vyjádří jak k místní příslušnosti Finančního úřadu Brno III, tak k výsledkům postupu k odstranění pochybností (dále též „POP“) uvedený v předmětném úředním záznamu. Žalobkyně se posléze dne 16. 2. 2011 vyjádřila k úřednímu záznamu ze dne 12. 1. 2011,

uvedla věcné námitky a navrhla pokračování v dokazování, přitom tvrzení doložila listinnými důkazy. Následně byl správcem daně vydán dne 4. 3. 2011 platební výměr, kterým byla žalobkyni vyměřena DPH. Proti platebnímu výměru žalobkyně uplatnila odvolání, avšak Finanční ředitelství v Brně její odvolání zamítlo a platební výměr potvrdilo.

[7] Jako první a rozhodující vadu žalobkyně namítala prekluzi práva správce daně na stanovení daně. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo zástupci žalobkyně předáno až dne 8. 2. 2012, a to na základě jeho žádosti o vyslovení neúčinnosti doručení ze dne 1. 1. 2012, z něž vyplývá, že rozhodnutí žalobkyni nebylo řádně doručeno ve lhůtě do 31. 12. 2011. K výzvě pošty k vyzvednutí si zásilky totiž nebylo přiloženo poučení o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky, a proto nemohla nastat ani fikce jejího doručení. Ze závažného a předem nepředvídatelného důvodu nemohla žalobkyně ani její zástupce písemnosti uložené vyzvednout ve stanovené lhůtě, neboť byly oba v pracovní neschopnosti. V případě žalobkyně od 25. 11. 2011 až do 1. 1. 2012 a v případě jejího zástupce od 2. 12. 2011 do 1. 1. 2012. Tyto skutečnosti oba doložili Finančnímu ředitelství v Brně v podání ze dne 1. 1. 2012. Účinek doručení napadeného rozhodnutí žalovaného tak nastal až dne 8. 2. 2012. Vytýkácí řízení, jehož výsledek byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, bylo zahájeno výzvou správce daně ze dne 21. 2. 2008 v režimu ZSDP. Lhůta pro vyměření daně dle § 47 odst. 1 posledně citovaného zákona tak uplynula dne 31. 12. 2011. Lhůta pro vyměření daně začala běžet v době platnosti ZSDP a je nepochybně lhůtou hmotněprávní (viz rozhodnutí NSS č. j. 9 Afs 86/2007 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1169/07). Je povinností soudu přihlížet z úřední povinnosti ke skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze. K zániku práva na vyměření nebo doměření daně se přihlíží z úřední povinnosti nejen v daňovém řízení, ale též v rámci soudního přezkumu takového rozhodnutí. Podle žalobkyně je prekluzivní lhůta nepochybně dána pouze § 47 odst. 2 ZSDP a nikoliv podle nové právní úpravy vyjádřené v § 264 DŘ. Ke konkurenci staré a nové právní úpravy odkázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 15/2009. Ust. § 264 odst. 4 DŘ prolamuje obecnou zásadu ústavního principu právní jistoty a nemůže obstát při přezkumu ve správním či ústavním soudnictví. Jedná se o ustanovení retroaktivní, kdy ani zákonodárce v důvodové zprávě k tomuto zákonu neurčuje veřejný zájem, veřejný zájem by neospravedlňoval použití tohoto pravidla v rozporu s principem právní jistoty.

[8] Další vadou bylo, že vytýkácí řízení provedl místně nepřislušný správce daně, a to Finanční úřad Brno III. Pověření kontrolujícího správce daně nebylo učiněno zákonným způsobem. Meritem věci je to, že v rozporu s judikaturou správních soudů žalobkyně nebyla o pověření informována (o pověření ze dne 5. 10. 2010, č. j. 14165/10-1500-703157). Na svoji neinformovanost žalobkyně upozorňovala i ve svém vyjádření ze dne 16. 2. 2011. Pokud prováděl daňové řízení nepřislušný správce daně, pak jde o vadu řízení, která způsobuje nezákonnost vytýkácího řízení (v této souvislosti žalobkyně citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 Afs 50/2007-106). Úřední záznam ze dne 12. 1. 2011 tak byl vydán nepřislušným správcem daně a jde o právní úkon učiněný v rozporu se zákonem.

[9] Meritem pochybností správce daně bylo údajné neuskutečnění zdanitelného plnění přijatého od společnosti EDHESSA o poskytnutí nehmotného majetku dle faktury č. 16/2007 ze dne 15. 12. 2007. Správce daně tvrdil, že k převodu nehmotného majetku, a tedy ke zdanitelnému plnění, nedošlo proto, že na původního vlastníka společnost BGC DEVELOPERS, a.s. byla dne 23. 3. 2007 prohlášena exekuce usnesením Okresního soudu

Brno-venkov v řízení pod sp. zn. 19 Nc 5458/2007 a bylo mu zakázáno disponovat se svým majetkem. Žalobkyně v průběhu vytýkacího řízení prokázala jak nabytí vlastnictví zdanitelného plnění (nehmotného majetku) od společnosti EDHESSA, přitom správci daně jej doložila ve formě, kterou jí umožňovalo ustanovení zákona o advokacii, tak i prokázala, že společnost EDHESSA nabyla předmět zdanitelného plnění od společnosti BGC DEVELOPERS, a.s. Toto žalobkyně prokázala pravomocnými rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č. j. 4 C 110/2009 (meritorní rozhodnutí o nabytí vlastnictví předmětu zdanitelného plnění žalobkyní od společnosti EDHESSA) a ze dne 23. 11. 2009, č. j. 6 C 204/2009 (meritorní rozhodnutí o nabytí vlastnictví předmětu zdanitelného plnění společností EDHESSA od společnosti BGC DEVELOPERS, a.s.). Správce daně chybně tyto rozsudky považoval za důkazní návrhy žalobce. Ve skutečnosti šlo o pravomocná rozhodnutí o předběžné otázce dle § 99 odst. 1 DŘ a těmito rozhodnutími je správce daně vázán ex lege. Správci daně nepřísluší posuzovat okolnosti vydání pravomocného soudního rozhodnutí. Podmínky vydání rozhodnutí již vyřešil civilní soud v rámci své rozhodovací pravomoci. Žalobkyně dále k tomu připomněla, že soud není automaticky povinen vydat rozsudek pro uznání, nýbrž musí ve smyslu § 153a odst. 2 o.s.ř. zkoumat, zda jsou podmínky pro vydání takového rozsudku splněny. Nezávislý soud zde neshledal, že by bylo uzavření smíru dle § 99 odst. 2 o.s.ř. (jedna z podmínek vydání rozsudku) v rozporu s právními předpisy a ani neshledal závady ve stanovení okruhu účastníků řízení. Opačný názor správce daně je tedy ve věci naprosto irelevantní. Uvedené rozsudky pro uznání by měly vést jednak ke zrušení rozhodnutí žalovaného, a jednak i ke zrušení platebního výměru správce daně. Z rozsudků je totiž zřejmé, že žalobkyně řádně nabyla předmět zdanitelného plnění a naplnila tak podmínky uvedené v § 13 odst. 1, § 21 odst. 3 písm. a) a § 21 odst. 5 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“).

[10] Na okraj žaloby žalobkyně uvedla, že exekuční tituly k exekucím – rozhodčí nálezy, včetně toho, jenž měl mít za následek omezení společnosti BGC DEVELOPERS, a.s., byly vydány na základě absolutně neplatného právního úkonu (rozhodčí doložky), který byl Městem Oslavany uzavírán s úmyslem obcházet zákon. Tato rozhodčí doložka má u všech rozhodčích nálezů, tedy i u exekučního titulu v řízení sp. zn. 19 Nc 5458/2007 totožné znění (v rozhodčí doložce bylo uvedeno, že veškeré majetkové spory ze smlouvy v budoucnu vzniklé se strany zavazují řešit v rozhodčím řízení před jediným rozhodcem podle Rozhodčího řádu a Poplatkového řádu vydanými Sdružením rozhodců, s.r.o. se sídlem Příkop 8, 604 10 Brno s tím, že tyto dokumenty jsou zveřejněny na internetových stránkách sdružení). Žalobkyně v podáních ze dne 15. 9. a 15. 10. 2010 doložila žalovanému rozsudky Městského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2010, sp. zn. 33 C 169/2008, a ze dne 10. 9. 2010, č. j. 61 C 206/169, které absolutní neplatnost rozhodčí doložky aprobuji. V průběhu daňového řízení tentýž soud zrušil rozsudkem ze dne 2. 10. 2011, č. j. 63 C 206/2008 i rozhodčí nález č. 1438/07, který je exekučním titulem, na jehož základě měla být údajně omezena i dispoziční práva s předmětem zdanitelného plnění. Tento rozsudek byl žalovanému doložen k návrhu na provedení přezkumu platebního výměru na DPH za zdaňovací období srpen 2008. Bylo tedy povinností správce daně ex officio k tomuto důkazu přihlédnout. To však správce daně neučinil a neučinil si ani úsudek o předběžné otázce, přičemž ve zdůvodnění pouze odkázal na výše uvedené rozsudky s tím, že se přímo netýkají exekučního titulu pod sp. zn. 19 Nc 5458/2007, což se dle žalobkyně nezakládá na pravdě. K absolutní neplatnosti rozhodčích nálezů žalobkyně odkázala na judikaturu Ústavního soudu (nálezy II. ÚS 3057/10 ze dne 5. 10. 2011 a II. ÚS 2164/10 ze dne 5. 10. 2011), reflektující usnesení velkého senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 5. 2011, č. j. 31 Cdo 1945/2010.

Dále odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 32 Cdo 4923/2010. V souvislosti s úvahami, že výše označenou judikaturu nelze aplikovat, nebyla-li vznesena námitka neplatnosti rozhodčí smlouvy při prvním úkonu v rozhodčím řízení, odkázala žalobkyně na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19. 5. 2011, sp. zn. 5 Cmo 23/2011. Podle žalobkyně z výše uvedené judikatury vyplývá, že soud může řešit otázku existence exekučního titulu (rozhodčího nálezu) jako otázku prejudiciální. Tomu odpovídá i usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 6. 2011, č. j. 13 Co 497/2008, v němž byla otázka existence rozhodčího nálezu č. 1438/07 vyřešena. Správce daně se těmito shora uvedenými skutečnostmi nezabýval. To svědčí o celkovém tendenčním hodnocení důkazů v daňovém řízení v neprospěch žalobkyně, což odporuje § 8 odst. 2 DŘ. V tomto kontextu tedy správce daně postupoval „contra legem“. Proti smyslu § 5 odst. 1 DŘ.

[11] Ve věci řádného nabytí předmětu zdanitelného plnění žalobkyně odkázala na pravomocné rozsudky (blíže neupřesněné) konstitující převod práva vlastnického a na absolutní neplatnost rozhodčích nálezů, jako exekučních titulů, a též všech právních úkonů na ně navazujících. Pokud správce daně tvrdí, že žalobkyně řádně nenabyla předmět zdanitelného plnění, pak na něj přešla důkazní povinnost.

[12] Tvzení žalovaného, že žalobkyně se v žalobě nevypořádala s tím, že územní finanční orgány konstatovaly neprokázání použití přijatého zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti žalobkyně, nejsou dle žalobkyně případné. Podle žalobkyně u těchto závěrů chybí konstatování, z jakých důkazů správce daně při této argumentaci vycházel.

[13] Správce daně byl seznámen s tím, že předmět zdanitelného plnění od žalobkyně nabyla společnost G & C PACIFIC NIUE Ltd., na základě ústní dohody, kdy zdanitelné plnění bylo vyúčtováno vydanou fakturou 76/2009 ze dne 13. 10. 2009. Správce daně přitom učinila zcela nelogickou úvahu o tom, že k využití informací mělo dojít již v roce 2006. Žalobkyně má dokonce za to, že nové správní posouzení věci dokonce neobsahuje a jen opakuje závěry prvostupňového správního orgánu. Proto lze rozhodnutí správního orgánu (pozn.: žalobkyně neupřesnila, o které rozhodnutí se jedná) lze považovat za nepřezkoumatelné. Ačkoliv se finanční orgány zabývaly dalším použitím přijatého zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost žalobkyně, v rozhodnutích neprokázaly (v rámci přechodu důkazní povinnosti), že by přijaté zdanitelné plnění nebylo použito k další ekonomické činnosti žalobkyně.

[14] Z procesní opatrnosti přesto žalobkyně poukázala na to, že v průběhu řízení prokázala použití přijatého zdanitelného plnění ke své další ekonomické činnosti, což doložila v daňovém řízení prodejem předmětu zdanitelného plnění společnosti G & C PACIFIC NIUE Ltd. dle vydané faktury 076/2009 a též její úhradou, což vyplynulo z podání žalobkyně ze dne 14. 10. 2009 učiněného do protokolu č. j. 191178/09/2905400706462 u Finančního úřadu Brno III k vytýkácímu řízení za zdanitelného období srpen 2008 (poznámka soudu: nejde o nyní přezkoumávané zdaňovací období). Uskutečnění zdanitelných plnění fakturou č. 076/2009 finanční orgány v daňovém řízení nezpochybnilly a nezabývaly se jím. Dokazování nebylo provedeno v souladu se zákonem, což mělo za následek nezákonnost napadených rozhodnutí. K faktuře č. 076/2009 se finanční orgány nevyjádřily, ačkoliv právě ona prokazuje, že žalobkyně použila přijaté zdanitelné plnění ke své ekonomické činnosti. Uskutečnění zdanitelného plnění touto fakturou žalobkyně uvedla v přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2009, což žalovaný nezpochybnil. Není tak správný závěr žalovaného, že žalobkyně neprokázala použití přijatého zdanitelného plnění ke své další ekonomické činnosti.

[15] Na základě výše uvedeného žalobkyně soudu navrhla, aby zrušil rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správce daně.

III. Shrnutí obsahu vyjádření žalovaného k žalobě

[16] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a setrval na své předchozí argumentaci. K jednotlivým žalobním bodům pak uvedl, že k prekluzi práva správce daně stanovit daň nedošlo. V uvedené věci podávala žalobkyně za 4. čtvrtletí 2007 daňové přiznání dne 29. 1. 2008. Vzhledem k tomu, že správci daně vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti a průkaznosti údajů uvedených v přiznání, zejména v tom, zda došlo k faktickému uskutečnění přijatého zdanitelného plnění dle faktury č. 016/2007 od dodavatele EDHESSA, na základě kterého byl žalobkyní uplatněn nárok na odpočet daně ve výši 6.175.000 Kč, a dále měl správce daně pochybnosti o tom, zda přijaté zdanitelné plnění žalobkyně skutečně přijala a použila či použije fakticky pro uskutečnění své ekonomické činnosti, zaslal správce daně žalobkyni výzvu ze dne 21. 2. 2008 podle § 43 ZSDP k odstranění pochybností, přičemž tuto výzvu lze považovat za úkon směřující k vyměření daně. Od konce roku 2008 tak běžela znovu tříletá lhůta pro vyměření DPH za předmětné zdaňovací období. K dalšímu přerušení běhu této lhůty pro vyměření daně došlo na základě podání dodatečného daňového přiznání za předmětné zdaňovací období (dne 14. 4. 2009), v němž žalobkyně uplatňovala nadměrný odpočet ve výši 722.000 Kč. V této souvislosti správce daně vydal výzvu ze dne 3. 6. 2009, která byla žalobkyni (zástupci) doručena dne 16. 6. 2009, přičemž šlo o další úkon směřující k vyměření daně, jenž přerušil běh lhůty pro vyměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 ZSDP. Od konce roku 2009 tak běžela znovu tříletá lhůta pro vyměření DPH za předmětné zdaňovací období. Z obsahu výzvy vyplynulo, že jde o jiné skutečnosti tvrzené žalobcem a s nimi spojené jiné pochybnosti správce daně, než v případě první výzvy doručované žalobkyni v roce 2008. Vzhledem k výše uvedenému tak poslední den lhůty pro vyměření DPH za předmětné zdaňovací období připadl na 31. 12. 2012.

[17] Daňovou kontrolu provedl pověřený správce daně – Finanční úřad Brno III. Není pravdou, že žalobkyně nebyla informována o tom, který finanční úřad byl pověřen vedením vytýkácího řízení za předmětné zdaňovací období. Již z formulace žalobní námitky je zřejmé, že žalobkyně má konkrétní informace týkající se tohoto pověření. S pověřením ze dne 5. 10. 2010 byla žalobkyně včas seznámena, a to minimálně dne 7. 1. 2011, kdy jí na její žádost byla vydána fotokopie tohoto pověření. Pověření se týkalo kromě tohoto vytýkácího řízení za předmětné zdaňovací období i daňové kontroly za jiná zdaňovací období. V roce 2008, kdy bylo zahájeno vytýkácí řízení, byl Finanční úřad Brno III místně příslušným správcem daně žalobkyně, která měla bydliště v Žalobkyně v průběhu vytýkácího řízení změnila bydliště (k 21. 6. 2010), čímž byl dán důvod ke změně místní příslušnosti správce daně. Samotné pověření není daňovým rozhodnutím (je vnitřním správním aktem), a není proto adresován daňovému subjektu, nýbrž podřízenému finančnímu úřadu. Ze spisového materiálu je zřejmé, že pověření ze dne 5. 10. 2010 bylo součástí daňového spisu, přitom správce daně správně uvážil a žalobkyni povolil nahlédnutí do této písemnosti (v neveřejné vyhledávací části spisu) a vydal jí i kopii tohoto pověření. Vzhledem ke změně bydliště žalobkyně až v průběhu roku 2010 by bylo nevhodné, aby vytýkácí řízení dokončoval jiný správce daně, než ten, který jej po více než 2 roky vedl.

[18] Žalobkyně dále brojila proti závěrům finančních orgánů o tom, že neprokázala uskutečnění zdanitelného plnění od společnosti EDHESSA na základě faktury č. 16/2007

s tím, že žalobkyně dovozovala, že se k tomuto závěru finanční orgány přiklonily proto, že na původního vlastníka předmětu zdanitelného plnění společnost BGC DEVELOPERS, a.s. byla dne 23. 3. 2007 prohlášena exekuce usnesením Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 19 Nc 5458/2007 a bylo mu zakázáno disponovat se svým majetkem. Jelikož obdobnou námitku uplatnila žalobkyně již v odvolání, tak žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, kde byla tato námitka vypořádána. Odmítl tvrzení žalobkyně, že závěry správce daně byly opřeny pouze o nařízení exekuce usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 2007, č. j. 19 Nc 5458/2007-7, neboť se toto tvrzení nezakládá na pravdě. Rozhodující pro neuznání odpočtu daně z faktury č. 016/2007 bylo to, že žalobkyně neprokázala deklarované zdanitelné plnění. Žalobkyní překládané písemnosti se týkaly společností G & C PACIFIC, a.s., a společnosti BGC DEVELOPERS, a.s., které měly být předchozími vlastníky předmětu zdanitelného plnění, avšak tyto žádným způsobem neprokazují, že žalobkyně přijala deklarované zdanitelné plnění od společnosti EDHESSA a ani to, co konkrétně mělo být předmětem zdanitelného plnění, ačkoliv k tomu byla žalobkyně správcem daně vyzvána. Pokud stejně tak žalobkyně tvrdila, že prokázala i to, že předmět zdanitelného plnění nabyla společnost EDHESSA od společnosti BGC DEVELOPERS, a.s. a odkázala k tomu na rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č. j. 4 C 110/2009, a ze dne 23. 11. 2009, č. j. 6 C 204/2009, odkázal i v této souvislosti žalovaný opět na příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně na stranu 16 – 17), kde se s touto námitkou žalobkyně vypořádal. Všechny tři společnosti (EDHESSA, BGC DEVELOPERS, a.s. a G & C PACIFIC, a.s.) byly zastoupeny manželem žalobkyně Ing. T. Výrokem předloženého rozsudku bylo mj. určeno, že žalobkyně je vlastníkem mj. předmětu Smlouvy o převodu práv k předmětu obchodního tajemství ze dne 15. 12. 2007. Z odůvodnění tak vyplývá, že naléhavý právní zájem na určení žalobkyně spatřuje v tom, že Finanční úřad Brno III její vlastnické právo zpochybňuje. Všichni žalovaní nárok žalobkyně uznali v plném rozsahu a navrhli vydání rozsudku pro uznání. Podle § 153a odst. 1 a 2 o.s.ř. platí, že uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, je soud povinen rozhodnout podle tohoto uznání. V daném případě nebyli žádný z účastníků soudního řízení vzhledem ke svému personálnímu a majetkovému propojení ve sporu a tito naopak deklarovali jednotný zájem. Předmětem takového civilního soudního řízení nebylo ověření přijetí zdanitelného plnění a jeho použití ke své ekonomické činnosti ve smyslu § 72 a § 73 ZDPH. Civilní soud vycházel pouze z důkazních prostředků předložených žalobkyní a rozhodl dle uznání účastníků řízení. Za této situace nemohl správce daně osvědčit předmětné rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci jako důkaz dle § 31 odst. 4 ZSDP, jímž by bylo prokázáno uskutečnění předmětného zdanitelného plnění.

[19] K žalobnímu tvrzení, které se opírá o předložené rozsudky, žalovaný odkázal na nutnost posouzení nároku na odpočet daně podle § 72 a § 73 ZDPH a na povahu rozsudku pro uznání. Žalobkyně nenapadala posouzení vzhledem k aplikovaným ust. § 72 a § 73 ZDPH, nýbrž se ve své argumentaci omezila jen na nabytí předmětu smlouvy. Žalobkyně poté, co byla jednotlivá její tvrzení a předkládané důkazy k uskutečnění zdanitelného plnění vyvráceny správcem daně, přistoupila k uplatnění civilněprávní žaloby. Civilní soud ve smyslu § 153a odst. 1 o.s.ř. vydal na základě uznání nároku výše citované rozsudky. Pokud jedna ze stran uznala oprávněnost nároku protistrany, je s ohledem na procesní ekonomii bezpředmětné pokračovat v řízení a bez dalšího je možné vydat rozsudek tak, aby byla závazně určena práva i povinnosti stran sporu. Výsledkem řízení je pro subjekty soukromého práva určení obsahu vzájemným právních vztahů v rovině práva soukromého, který však nelze bez dalšího vždy přejímat k regulaci veřejnoprávní. Platí to především v situaci, kdy nebylo vedeno jakékoliv

dokazování k určenému vlastnictví a soud věcně nezkoumal otázku rozhodnou pro daňové řízení. Zmíněné civilní řízení bylo iniciováno a následně vydán rozsudek de facto pouze za účelem podpory vlastních argumentů k jinému řízení před orgánem veřejné moci. Zásadním faktem byla bezrozpornost stran sporu, resp. společný zájem na výsledku řízení, což bylo doloženo majetkovou účastí, funkcí v daných společnostech, případně jejich zastupováním ze strany Ing. T. a JUDr. T. Důvod podání žaloby tedy žalovaný jednoznačně zhodnotil jako účelový. Ve smyslu § 99 DŘ je správce daně vázán pouze takovým rozhodnutím orgánu veřejné moci, kterým se tento materiálně zabýval otázkou rozhodnou pro posouzení v daňovém řízení. Nelze akceptovat tvrzení, že je vázán rozhodnutím, které bylo vydáno pro zcela jiné řízení podle procesních pravidel aplikovaných na danou kauzu, pokud se rozhodující orgán věcně nezabýval otázkou, která je podkladem pro rozhodnutí správce daně. V takovém případě je správce daně sám povinen posoudit věc podle zjištěného skutkového stavu, ke smlouvě ze dne 30. 6. 2008 bylo navíc přímo ze zákona dáno, že úkon, kterým měl být majetek převeden na jiného, byl absolutně neplatný a k tomu byl správce daně povinen přihlídnout ex offio.

[20] K námitce žalobkyně týkající se exekučních titulů a rozhodčí doložky, žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 18, popř. na body 83.-86. úředního záznamu ze dne 12. 1. 2011.

[21] Žalovaný závěrem uvedl, že plátce daně musí prokázat jak přijetí zdanitelného plnění, tak i jeho použití v rámci svých ekonomických činností k účelu vymezenému v § 72 odst. 1 ZDPH, a to za splnění podmínek uvedených v § 73 ZDPH. Žalobkyně neprokázala ani přijetí deklarovaného zdanitelného plnění a ani jeho konkrétní obsah. Konkrétní údaje o předmětu zdanitelného plnění, které měla mít žalobkyně k dispozici, kdy předmětem tohoto zdanitelného plnění nebyly jednotlivé nosiče dat, nýbrž informace (obsah) na nich uložené, odmítla žalobkyně správci daně poskytnout. Žalobkyně dále neprokázala použití domněle přijatého zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti, přičemž tyto závěry žalovaného ani nenapadala. Současně žalovaný uvedl, že pro zrušení prvostupňového rozhodnutí správce daně žalobkyně neuvádí žádný speciální důvod.

[22] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

[23] V podání ze dne 8. 1. 2014 označeném jako *Doplnění žaloby* žalobkyně uvedla, že dnem 1. 1. 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Podle § 3030 této normy se ustanovení Hlavy I použijí i na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Z § 13 nového občanského zákoníku lze dovodit, že orgán veřejné moci i v případě rozhodování o předběžné otázce dle § 99 daňového řádu musí přesvědčivě vysvětlit, proč se odchýlil od toho, jak o téže otázce rozhodl nezávislý soud. Bylo tak povinností žalovaného vysvětlit, proč o předběžné otázce vlastnictví rozhodl opačně, než Okresní soud v Jindřichově Hradci v rozsudcích pro uznání sp. zn. 4 C 110/2009 a 6 C 204/2009. Citované rozsudky posoudil žalovaný jen jako důkazní návrhy. Přitom vysvětlení žalovaného, kterým se odchýlil od citovaných rozsudků, nelze považovat za přesvědčivé.

[24] V podání ze dne 21. 5. 2014 označeném jako *o zrušení rozhodnutí žalovaného a o zrušení platebního výměru – souhlas s rozhodnutím bez jednání a doložení rozsudku*

Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 13 VSOL 118/2013-143, žalobkyně zopakovala, že správce daně vznesl pochybnosti ohledně neuskutečnění zdanitelného plnění přijatého od společnosti EDHESSA (poskytnutí nehmotného majetku) na základě faktury č. 16/2007. Žalobkyně k tomu uvedla, že v průběhu vytýkacího řízení prokázala jak nabytí vlastnictví zdanitelného plnění od společnosti EDHESSA, přičemž v předmětu zdanitelného plnění správci daně předložila, tak i prokázala, že společnost EDHESSA nabyla zdanitelné plnění od společnosti BGC DEVELOPERS, a.s. Tyto skutečnosti žalobkyně prokázala rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 110/2009 a 6 C 204/2009. Ačkoliv správce daně tyto rozsudky považuje za důkazní návrhy, ve skutečnosti jde o pravomocná rozhodnutí o předběžné otázce dle § 99 odst. 1 DŘ a těmito rozhodnutími je správce daně vázán ex lege. Nepřísluší mu tak posuzovat okolnosti vydání pravomocného soudního rozhodnutí. Civilní soud není automaticky povinen vydat rozsudek pro uznání, nýbrž musí zkoumat, zda jsou zákonné podmínky pro vydání takového rozsudku splněny. Nezávislý civilní soud neshledal, že by uzavření smíru bylo v rozporu s právními předpisy. Opačný názor správce daně a žalovaného je tak ve vztahu k právním účinkům obou civilních rozsudků naprosto irelevantní. Žalobkyně dále znovu zopakovala svůj názor k rozhodčím nálezům, které byly exekucními tituly k exekucím, konkrétně k tomu, jenž měl mít za následek omezení společnosti BGC DEVELOPERS, a.s., neboť byly vydány na základě absolutně neplatného právního úkonu (rozhodčí doložky). K uvedenému žalobkyně předkládala civilní rozsudky, avšak správce daně k tomuto nepřihlédl a neučinil si ani úsudek o předběžné otázce. K podání žalobkyně přiložila rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 13 VSOL 118/2013-143, kterým Vrchní soud v Olomouci potvrdil rozsudek Krajského soudu v Brně a shledal několik rozhodčích nálezů absolutně neplatnými. V rozhodnutí Vrchního soudu je mj. citováno, že pokud výsledek rozhodčího řízení není akceptovatelný, protože rozhodčí nález vydal rozhodce, jehož výběr se neuskutečnil podle transparentních pravidel, resp. byl-li rozhodce určen právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, pak nelze uzavřít, že by takové rozhodčí řízení a rozhodnutí, na jehož základě vydané, vedlo k prodloužení promlčecí doby nebo mělo za následek stavění běhu promlčecí lhůty. Ve shora uvedených intencích je rozhodčí nález nezpůsobilým exekucním titulem a nemůže být podle něj nařízena exekuce, jelikož rozhodce určený na základě absolutně neplatné rozhodčí doložky neměl k vydání rozhodčího nálezu podle zákona o rozhodčím řízení pravomoc. Byla-li již exekuce přesto nařízena, resp. zjistí-li soud dodatečně nedostatek pravomoci orgánu, který exekucní titul vydal, je třeba exekuci v každém jejím stádiu pro nepřipustnost zastavit. Z výše uvedeného je zřejmé, že i v dané věci neexistoval exekucní titul, který by omezoval dispozice s majetkem společnosti BGC DEVELOPERS, a.s. a ke zdanitelnému plnění tak došlo.

[25] V podání ze dne 18. 8. 2014 nazvaném *II. doplnění žaloby o zrušení rozhodnutí žalovaného a o zrušení platebního výměru* žalobkyně odkázala na výzvu žalovaného ze dne 30. 4. 2013, v němž je konstatováno, že smlouva, kterou žalobkyně nabyla předmět zdanitelného plnění, není platná. Právě v důsledku nařízené exekuce rozhodnutím Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2007, č. j. 19 Nc 5458/2007. Vzhledem k právním závěrům Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 13 VSOL 118/2013-143 je exekucní titul od samého počátku nicotný a neplatný, pročez to platí i u řízení sp. zn. 19 Nc 5458/2007, které na tento exekucní titul navazuje, a tak k nástupu účinku exekuce nikdy nedošlo.

[26] V podání ze dne 27. 11. 2015 žalobkyně uplatněnou argumentaci rozhojnila o obsáhlý právní rozbor nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14. S řadou judikatorních odkazů zdůraznila, že nález by neměl sloužit ke krytí liknavosti správce daně.

V daňovém řízení přitom docházelo ke zcela neodůvodněným průtahům. Poukázala též na usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 8. 12. 2014, č. j. 19 Nc 5458/2007-541 o zastavení exekuce pro nepřípustnost s účinkem ex tunc.

[27] Podáním ze dne 31. 3. 2016 pak žalobkyně poukázala na pokyny Ministerstva financí, podle nichž měl žalovaný o odvoláních rozhodnout ve lhůtě 6 měsíců. Pod bodem II pak namítla, že veškeré její daňové žaloby byly Krajským soudem v Brně přiděleny k projednání a rozhodnutí senátu 29 Af a je tak pochybnost, jestli žalobkyně nebyla odňata zákonnému soudci.

[28] Podáním ze dne 12. 4. 2016 žalobkyně doložila usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2016, č. j. 26 Co 3337/2015-161, a to ve vztahu k převodu předmětu zdanitelného plnění ze společnosti BGC DEVELOPERS, a.s. na společnost EDHESSA. Stejně tak je platnou a účinnou též smlouva ze dne 15. 12. 2007, kterou žalobkyně uzavřela se společností EDHESSA. Předmět zdanitelného plnění tak nabyla řádně.

[29] V podání ze dne 18. 10. 2016 žalobkyně uvedla, že k prekluzi práva na stanovení daně soud přihlíží z úřední povinnosti. Dle rozvrhu práce krajského soudu na rok 2012 byla rozdělováním agendy na úseku správního soudnictví pověřena vedoucí soudní kanceláře. Takto určení soudci jsou nezákonní. V řízení vedeném nezákonným soudcem pak nemůže působit stavění lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 4 písm. a) DŘ. Došlo tak k definitivní prekluzi práva na stanovení daně odlišně od podaných daňových tvrzení žalobkyně.

[30] V podání ze dne 30. 12. 2016 pak žalobkyně namítla, že soud musí respektovat rozhodnutí mezinárodních a unijních soudů. Odkázala na rozsudek Evropského soudního dvora (dále též „ESD EU“) ze dne 23. 2. 2006, C-201/04, Belgische Staat v. Molenbergnatie NV, v němž soud judikoval nepřípustnost užití nové právní úpravy pro přerušení lhůty pro vyměření (cla) v řízeních, jež byla započata podle předchozích právních předpisů. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 18/14 je tedy ve zjevném rozporu s unijním právem, jeho aplikaci tak brání komunitární právo.

V. Posouzení věci soudem

[31] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s.r.s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[32] Zde je nutno v první řadě uvést, že soud usnesením ze dne 30. 10. 2014, č. j. 29 Af 37/2012-40, řízení o žalobě přerušil, neboť Ústavnímu soudu byl Nejvyšším správním soudem předložen návrh na zrušení prvních dvou vět § 264 odst. 4 DŘ (sp. zn. Pl. ÚS 18/2014). Vzhledem k tomu, že předmětná překážka řízení odpadla, rozhodl zdejší soud výrokem I. tohoto rozsudku dle § 48 odst. 6 s.r.s. o pokračování v řízení.

[33] Soud se dále zabýval námitkou porušení práva na zákonného soudce. Zde je třeba konstatovat, že obdobnou námitku žalobkyně vůči krajskému soudu uplatnila již v jiných svých věcech v rámci řízení o kasačních či ústavních stížnostech. Nejvyšší správní soud ani Ústavní soud jí však za pravdu nedaly (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Afs 251/2015-74, a ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 76/2016-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 8. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2432/16), a zdejší soud nevidí důvodu, pro

něž by se měl od jejich závěrů odchylovat. Předmětná věc byla senátu 29 Af přidělena v souladu s rozvrhem práce Krajského soudu v Brně pro rok 2012 (ve znění k datu nápadu žaloby). Byla dodržena pravidla rozvrhem práce stanovená pro úsek správního soudnictví, mimo jiné pravidlo, že věci, v nichž je dána totožnost účastníků řízení nebo totožnost napadeného rozhodnutí, se přidělují témuž senátu. Žalobkyně neuvádí žádný konkrétní poznatek, že by rozvrh práce neměl být v jejím případě dodržen. Pokud pak poukazuje na to, že nápad je rozdělován vedoucí soudních kancelářů, nutno konstatovat, že na uvedeném nelze shledat cokoli rozporného se zákonem. Z logiky věci je zřejmé, že přidělování napadlých věcí konkrétním soudním oddělením musí někdo fyzicky dělat. Podstatné je toliko to, zda tak oprávněná osoba činí v souladu s rozvrhem práce. V nyní projednávané věci tomu tak bylo. Právo žalobkyně na zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod tak nebylo dotčeno.

[34] Ještě než soud přejde k vypořádání žalobních bodů uplatněných v žalobě včas, musí konstatovat, že se naopak nemohl zabývat zcela novými tvrzeními uplatněnými žalobkyní v podání ze dne 8. 1. 2014, 21. 5. 2014 (s tím souvisejícího podání ze dne 18. 8. 2014), dále částí podání ze dne 27. 11. 2015 a také v jejím podání ze dne 12. 4. 2016, v nich, kromě možného rozšíření řádně uplatněných žalobních bodů, argumentovala také novými judikatorními závěry, např. z rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 13 VSOL 118/2013-143, z něž mj. dovozovala neexistenci exekučního titulu sp. zn. 19 Nc 5458/2007 (usnesení Okresního soudu Brno-venkov), dále šlo o usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2016, č. j. 26 Co 337/2015-161, rovněž mělo souviset se zastavením exekuce na základě výše citovaného usnesení Okresního soudu Brno-venkov, na jehož základě žalobkyně dovozovala, že převedla předmět zdanitelného plnění na společnost EDHESSA platně a účinně smlouvou o smlouvě budoucí a smlouvou o zajištění závazku převodem práva vlastnického ze dne 23. 3. 2007. Dále argumentovala nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, z něž dovozovala, že orgán veřejné moci při rozhodování o předběžné otázce dle § 99 DŘ musí přesvědčivě vysvětlit, proč se odchýlil od toho, jak o téže otázce rozhodl nezávislý soud, a dále argumentovala nicotností rozhodčího nálezu, včetně dopadu na navazující rozhodnutí soudu o nařízení exekuce a o zastavení exekuce pro nepřípustnost. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. je ovládáno mj. též zásadou koncentrace žalobních bodů. Podle § 71 odst. 2 s.ř.s. lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta byla v daném případě dvouměsíční podle § 72 odst. 1 s.ř.s. (vzhledem k převzetí napadeného rozhodnutí zástupcem žalobkyně dne 8. 2. 2012, připadl poslední den lhůty k podání žaloby na pondělí dne 9. 4. 2012). V žalobě přitom bylo poukazováno jen na 3 okruhy žalobních bodů, a to na prekluzi práva správce daně na stanovení daně, dále místní nepříslušnost správce daně provádějícího vytykáací řízení, a dále uskutečnění zdanitelného plnění (poskytnutí nehmotného majetku) přijatého od společnosti EDHESSA a prokázání použití přijatého zdanitelného plnění k další ekonomické činnosti žalobkyně, včetně uplatnění blíže nekonkretizovaných procesních vad, které měly spočívat v porušení § 8 odst. 2 a § 5 odst. 1 DŘ anebo v přechodu důkazní povinnosti na správce daně. Jak je patrné z dat učiněných doplňujících podání, žalobkyně o shora uvedené žalobní body, týkající se dalších vad v postupu správce daně a jeho případném hmotněprávním posouzení, rozšířila žalobu téměř 2 roky po uplynutí zákonné lhůty či později. Z tohoto důvodu soud k citovaným tvrzením žalobkyně nemohl přihlížet.

[35] Pokud pak jde o žalobní body uplatněné včas, včetně jejich opakování či rozšiřování v doplňujících podáních, pak žalobkyně v první řadě poukázala na prekluzi práva správce daně

stanovit předmětnou daň. Z pohledu pro počítání lhůty ke stanovení daně je podstatné to, že se jednalo o DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2007, přičemž žalobkyně podala daňové přiznání k této dani dne 29. 1. 2008. V daňovém přiznání žalobkyně vykazala vlastní daňovou povinnost ve výši 1.127 Kč. Jelikož správci daně vyvstaly pochybnosti o správnosti vykázané daně, uskutečnil nejprve dne 20. 2. 2008 místní šetření, o čemž byl sepsán úřední záznam, ale ani tímto úkonem nedošlo k odstranění pochybností správce daně, a proto dne 21. 2. 2008 vydal výzvu podle § 43 ZSDP (daňovému subjektu doručenu dne 3. 3. 2008), v níž popsal své pochybnosti a žalobkyni vyzval, aby prokázala oprávněnost uplatněného daňového odpočtu ve smyslu § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 ZDPH ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení výzvy. Tímto úkonem bylo jednak zahájeno vytykácí řízení a jednak jej lze považovat za úkon směřující k vyměření daně (§ 47 odst. 2 ZSDP). Od konce roku 2008 tak běžela tříletá lhůta pro vyměření DPH za předmětné zdaňovací období. Prekluzivní lhůta pro stanovení daně podle § 47 odst. 2 ZSDP tak byla prodloužena do 31. 12. 2011. V tomto termínu sice nebyla předmětná daňová povinnost pravomocně stanovena, ale došlo k vydání dodatečného platebního výměru Finančního úřadu v Ivančicích ze dne 4. 3. 2011, který byl žalobkyni řádně oznámen. Bylo tak naplněno ust. § 148 odst. 2 písm. b) DŘ, jež se na věc vztahovalo podle § 264 odst. 4 DŘ. Na jeho základě došlo k prodloužení prekluzivní lhůty o 1 rok, tedy do 31. 12. 2012. V jejím rámci vydal žalovaný a žalobkyni i řádně doručil (prostřednictvím jejího zástupce) nyní napadené rozhodnutí o odvolání, a předmětná daňová povinnost tak byla stanovena pravomocně. K poukazu žalobkyně na nemožnost aplikace § 148 daňového řádu ve vztahu k prekluzivní lhůtě z důvodu zákazu retroaktivity se bude soud věnovat ve výkladu níže.

[36] K prodloužení prekluzivní lhůty pro stanovení předmětné daně mohlo dojít také na základě dalšího úkonu, jak uváděl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Žalobkyně totiž v průběhu vytykácího řízení podala dne 14. 4. 2009 dodatečné daňové přiznání za předmětné zdaňovací období, v němž uplatňovala odlišně nadměrný odpočet ve výši 722.000 Kč. V této souvislosti musel správce daně vydat výzvu dne 3. 6. 2009 podle § 43 a § 31 odst. 9 ZSDP, která byla žalobkyni doručena dne 16. 6. 2009. Tato výzva byla dalším úkonem směřujícím k vyměření daně, a tedy přerušujícím běh lhůty pro vyměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 ZSDP. Od konce roku 2009 tak běžela znovu tříletá lhůta pro vyměření DPH za předmětné zdaňovací období, která měla skončit ke dni 31. 12. 2012. Navíc z obsahu předmětné výzvy je zřejmé, že byly uplatněny žalobkyní jiné tvrzené skutečnosti a s tím byly spojeny i jiné pochybnosti správce daně, než tomu bylo v případě první výzvy správce daně v roce 2008. Nové pochybnosti vznikly správci daně až v souvislosti s podáním dodatečného daňového přiznání. Nešlo tedy o úkon, jehož účelem by bylo toliko prodloužení běhu lhůty pro vyměření daně, neboť nejde o obsahově obdobné výzvy a ani o opakovanou výzvu k původním pochybnostem správce daně. I tato výzva správce daně ze dne 3. 6. 2009 je tedy dalším úkonem způsobujícím přerušování běhu prekluzivní lhůty pro vyměření daně a započítání jejího nového běhu od konce roku 2009, přičemž poslední den takto stanovené lhůty by připadl až na 31. 12. 2012. I z tohoto pohledu byla pravomocně stanovena předmětná daňová povinnost v rámci prekluzivní lhůty řádně (napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím jejího zástupce dne 8. 2. 2012).

[37] Žalobkyně ve výše uvedené souvislosti poukazovala na nemožnost aplikace § 148 daňového řádu ve vztahu k prekluzivní lhůtě, která započala běžet před účinností daňového řádu (DŘ). Tuto otázku však komplexním způsobem zodpověděl Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14. Zde je nutno uvést, že tímto nálezem je zdejší soud vázán, přičemž neshledal důvodu, pro nějž by v něm uvedené závěry neměl aplikovat.

Takovým důvodem není ani žalobkyní poukazovaná judikatura, a to ani rozhodnutí SDEU z roku 2006, neboť se jedná o rozhodnutí dřívější, závěry Ústavního soudu se s ním tedy implicitně vypořádávají.

[38] V odůvodnění nálezu uvedl Ústavní soud následující skutečnosti:

[39] „44. Předně je třeba uvést, že daňový řád, jehož součástí bylo od počátku jak napadené ustanovení, tak jeho § 148 odst. 2 písm. b), byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 3. září 2009 a účinnosti nabyl dne 1. ledna 2011. K prodloužení lhůty pro vyměření daně započaté za účinnosti zákona o správě daní a poplatků zároveň mohlo dojít jen vůči těm subjektům, jímž tato lhůta uplynula nejdříve během roku 2011. Na případy, kdy se tak stalo nejpozději dne 31. prosince 2010, se daňový řád nevztahuje. Je tedy zřejmé, že ačkoliv zákon o správě daní a poplatků neumožňoval prodloužení lhůty pro vyměření daně z důvodů uvedených v § 148 odst. 2 daňového řádu, dotčené daňové subjekty s možností aplikace tohoto ustanovení ve vztahu k právním skutečnostem nastalým za účinnosti daňového řádu mohly počítat v dostatečném předstihu (nejméně 1rok a 4 měsíce) před jejím uplynutím podle původního zákona. Předmětná změna pro ně tudíž nemohla být překvapivá a mohly ji přizpůsobit své další jednání. Vzhledem k omezení délky lhůty pro stanovení daně maximální dobou 10 let od jejího počátku podle § 148 odst. 1 daňového řádu (§ 148 odst. 5 téhož zákona) pak nelze shledat nepřiměřený zásah do právní jistoty dotčených daňových subjektů ani s ohledem na její celkovou možnou délku v konkrétním případě, došlo-li by v jejím průběhu k jejímu jednorázovému nebo opakovanému prodloužení. Desetiletou objektivní lhůtu stanovil již § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

[40] 45. Navrhovatel zpochybnil ústavnost napadeného ustanovení i poukazem na absenci dostatečně silného důvodu pro zákonodárcem stanovené řešení vztahu staré a nové právní úpravy. Ústavní soud v této souvislosti poznamenává, že účel napadeného ustanovení lze spatřovat jednak ve snaze sjednotit pravidla pro běh a délku lhůty pro vyměření nebo stanovení daně (a tím zajistit jejich přehlednost pro účely jejich další aplikace), jednak v tom, aby i v případech, kdy lhůta začala běžet za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, mohlo dojít k jejímu prodloužení podle § 148 odst. 2 daňového řádu. Posledně uvedené ustanovení totiž vytváří časový prostor k tomu, aby mohl správce daně pravomocně rozhodnout o úkonech v něm vyjmenovaných, což by v opačném případě pro krátkost zbývajících lhůt nemuselo být možné. V obou případech jde o cíle, které lze označit za legitimní a nelze v nich spatřovat svévoli na straně zákonodávce. Tím není řečeno, že zákonodávce musel řešit vztah obou právních úprav právě tímto způsobem. Ve vztahu k případům, kdy předmětná lhůta začala běžet ještě za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, mohl rovněž nadále ponechat aplikovatelnou předchozí právní úpravu. Pokud však zvolil jiné řešení, pak nelze s jeho rozhodnutím spojovat nepřipustný zásah do právní jistoty dotčených daňových subjektů. S ohledem na celkový dopad předmětné změny do jejich právního postavení, jakož i možnost z ní plynoucí důsledky v dostatečném předstihu předvídat, nelze na jejich straně spatřovat natolik intenzivní zájem na zachování původní právní úpravy, jenž by v jejich případě Pl. ÚS 18/14 ve vztahu k běhu a délce lhůty pro vyměření daně vylučoval aplikaci daňového řádu a činil tak napadené ustanovení protiústavním.“

[41] V závěru nálezu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14, pak Ústavní soud sice dodal, že se v něm nezabýval případným jiným zásahem do ústavně zaručených práv a svobod daňových subjektů, k nimž by mohlo dojít v důsledku samotné aplikace § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Nicméně z této části citovaného rozhodnutí zřetelně nevyplyvá, že by Ústavní

soud zpochybnil ústavnost institutu prodloužení prekluzivní lhůty v důsledku oznámení rozhodnutí o stanovení daně. Žádný konkrétní důvod, na základě něhož by bylo možné učinit závěr o rozporu § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu s ústavním pořádkem, přitom zdejší soud v nyní posuzovaném případě neshledal. Na uvedeném ničeho nemění ani skutečnost trvání daňového řízení, proti tomu se ostatně žalobkyně mohla bránit i soudně.

[42] Co se týče žalobní námitky místní nepříslušnosti správce daně provádějícího vytýkací řízení (zde spíše dokončení vytýkacího řízení), nutno v prvé řadě uvést, že určení konkrétního správce daně oprávněného a zároveň povinného k provedení určitého daňového řízení či postupu vyplývá z pravidel o příslušnosti (věcné, místní, funkční). Pravidla místní příslušnosti pak k provedení řízení konkretizují některého z věcně příslušných správců daně ve vztahu k jejich územní působnosti. Pouze daňové řízení vedené či postupy a úkony vykonané příslušným správcem daně odpovídají zásadě zákonnosti. Existují však i zákonné výjimky, kdy je k provedení úkonů daňového řízení oprávněn i obecně místně nepříslušný správce daně. Tedy, okolnost provedení daňové kontroly místně nepříslušným správcem daně sama o sobě nevyvolává její automatickou nezákonnost. V takovém případě je však nutno pečlivě zkoumat splnění zákonných podmínek.

[43] Taková výjimka plynula i z § 8 odst. 4 zákona o územních finančních orgánech (ve znění účinném do 31. 12. 2012), podle něhož finanční ředitelství může v obvodu své působnosti v odůvodněných případech pověřit provedením úkonů nebo dílčích řízení nebo jiných postupů v rámci správy daní nebo v rámci výkonu jiných působností jiný než místně příslušný finanční úřad. Ze znění tohoto ustanovení je zřejmé, že pověřený správce daně může ve věci konat pouze v rozsahu pověření, ostatní úkony tedy vykonává obecně místně příslušný správce daně.

[44] Problematikou aplikace § 10 odst. 3 zákona o územních finančních orgánech, ve znění účinném od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2005, se komplexním způsobem zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 Afs 50/2007-106, č. 1567/2008 Sb. NSS (věc *FAIR PLAY TREND*). Konstatoval zde mimo jiné, že toto pověření „je vnitřním konkrétním aktem správy vydávaným v rámci vztahů nadřízenosti a podřízenosti [...] nikoli dle předpisu procesního, ale na základě předpisu organizačního“. Jeho smyslem je „naplnění požadavku efektivního výkonu daňové správy z perspektivy většího územního celku, přičemž spolupráce podřízených správců daně v konkrétní věci (tedy i proti vůli místně příslušného správce daně) má svůj základ v řídicí pravomoci společně jim nadřízeného správce daně“. Vzhledem k procesnímu dopadu tohoto aktu na jednotlivě určené daňové řízení musí být součástí daňového spisu.

[45] Co se týče obsahu, musí pověření dle Nejvyššího správního soudu „bez pochyby obsahovat označení pověřujícího, místně příslušného a pověřeného orgánu, daňového subjektu, určení svěřeného úkonu a vymezení konkrétního řízení, v němž má k tomuto úkonu dojít“. Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou důvodů, na jejichž základě může finanční ředitelství přikročit k realizaci své intervenční pravomoci, a též formou pověření, přičemž shledal, že se nejedná o rozhodnutí dle § 32 odst. 1 ZSDP, ani o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.

[46] V nyní projednávaném případě plyne z pověření ze dne 5. 10. 2010, č. j. 14165/10-1500-703157, že žalovaný pověřil Finanční úřad Brno III vytýkacím řízením u žalobkyně podle § 43 ZSDP, včetně úkonů procesně souvisejících, ve věci DPH za zdaňovací období,

které je nyní předmětem soudního přezkumu. Ze spisu dále plyne, že o existenci tohoto pověření byla žalobkyně informována a bylo jí sděleno, že do něj může nahlédnout. Pověření se týkalo několika zdaňovacích období a různých předmětů daně, pročež žalobkyně byla s tímto pověřením opakovaně seznamována v rámci jednotlivých daňových řízení. V nyní posuzované věci se žalobkyně s pověřením seznámila při nahlížení do spisu dne 7. 1. 2011, přičemž bylo povoleno i nahlédnutí do této písemnosti a na žádost žalobkyně jí byla vydána i kopie tohoto pověření. Na začátku ústního jednání dne 2. 2. 2011, které bylo zaznamenáno do protokolu o jednání, byla rovněž žalobkyně seznámena se skutečností pověření Finančního úřadu Brno III a současně bylo konstatováno, že žalobkyně do této písemnosti již nahlížela a byla jí vydána fotokopie pověření. Pověření bylo odůvodněno mj. tím, že pověřený správce daně provede (dokončí) vytykácí řízení rychleji a hospodárněji s detailnější znalostí věci, neboť vytykácí řízení probíhalo již od února roku 2008 před tímto finančním úřadem a ke změně místní příslušnosti správce daně došlo pouze v souvislosti se změnou bydliště žalobkyně ke dni 21. 6. 2010 (novým správcem daně Finanční úřad v Ivančicích). Výše uvedené odůvodnění pověření je vzhledem k rozsahu věci, jakož i tomu, že pověřený správce daně již vytykácí řízení po určitou dobu prováděl, zcela legitimní a dostatečné. Samotné pověření není daňovým rozhodnutím, jde o vnitřní správní akt, a proto není adresován daňovému subjektu, nýbrž jen podřízenému finančnímu úřadu. Také ze správního spisu soud ověřil, že předmětné pověření bylo součástí daňového spisu, žalobkyni bylo umožněno do něj nahlédnout a pořídit si i kopii předmětného pověření. Proti samotnému postupu ve vytykáčím řízení bylo možno podat zásahovou žalobu. Ačkoliv této možnosti žalobkyně nevyužila, lze na základě výše uvedeného uzavřít, že vytykácí řízení u předmětného zdaňovacího období DPH bylo u žalobkyně provedeno správcem daně, který k němu byl řádně pověřen obsahově dostatečným aktem žalovaného.

[47] Poslední žalobní námitka se týkala právního závěru finančních orgánů o tom, že žalobkyně neprokázala uskutečnění přijatého zdanitelného plnění od společnosti EDHESSA. Žalobkyně naopak tvrdila, že v průběhu vytykáčím řízení prokázala nabytí vlastnictví nehmotného majetku (zdanitelné plnění) od společnosti EDHESSA, přičemž předmět zdanitelného plnění správci daně předložila ve formě, jak jí to umožňoval zákon o advokacii. Žalobkyně měla za to, že prokázala i to, že společnost EDHESSA nabyla předmět zdanitelného plnění od společnosti BGC DEVELOPERS, a.s. Žalobkyně tvrdila, že tyto skutečnosti prokázala pravomocnými rozsudky pro uznání Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 110/2009 a 6 C 204/2009. Správci daně v této souvislosti podle žalobkyně nepříslušelo přezkoumávat okolnosti vydání pravomocného soudního rozhodnutí, nýbrž byl takovým rozhodnutím ex lege vázán. Na základě toho měl být platební výměr zrušen, neboť je zřejmé, že žalobkyně řádně nabyla předmět zdanitelného plnění.

[48] S výše uvedenými tvrzeními a závěry žalobkyně se nemůže krajský soud ztotožnit. Ze správního spisu soud zjistil, že po ukončení vytykáčím řízení správce daně neuznal žalobkyni nárokovaný odpočet daně z dokladu – faktury č. 016/2007 ze dne 15. 12. 2007, vystaveného společností EDHESSA za zajištění právních podkladů a informací o majetkových a vlastnických poměrech ve stavu k dražebnímu prodeji zámku v K., cena bez DPH 32.500.000 Kč. Přijetí deklarovaného zdanitelného plnění, jeho konkrétní obsah (nosiče CD a DVD, na kterých měly být utajované skutečnosti dle přijaté faktury č. 016/2007, měly soubory zakódovány a dekodovací program byl uložen na USB flash drive, přičemž dekodování souborů nebylo umožněno, neboť podle zástupce žalobkyně podléhá mlčenlivosti advokáta ve smyslu zákona o advokacii, a tak správce daně nemohl posoudit, zda a jaké vůbec se informace na discích nacházejí a zda tvoří předmět deklarovaného zdanitelného plnění,

pochybnosti správce daně o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění tak nebyly odstraněny) a ani jeho následné použití pro uskutečnění ekonomické činnosti žalobkyně nebyly žalobkyní prokázány.

[49] V této souvislosti dále odkazuje krajský soud na příslušnou pasáž odůvodnění obsaženého v napadeném rozhodnutí žalovaného (konkrétně na straně 19), kde žalovaný vypořádával obdobnou odvolací námitku týkající se neprokázání přijetí deklarovaného zdanitelného plnění, včetně jeho konkrétního obsahu. Rovněž soud z připojeného správního spisu zjistil, že žalobkyni sice byly předloženy nosiče dat (CD), které měly obsahovat předmět zdanitelného plnění, avšak tato neumožnila správci daně ověřit, co konkrétně na těchto nosičích je uloženo. Předložené soupisy tajných materiálů a útržky různých rozhovorů, pořízené dle vyjádření žalobkyně nelegální cestou, neobsahují konkrétní právní podklady a informace o majetkových poměrech ve vztahu k dražebnímu prodeji zámku v K., jak bylo fakturováno. Žalobkyně činnosti a podklady související s tímto dražebním prodejem jakkoliv neprokázala. V průběhu vytýkacího řízení žalobkyně uváděla, že část těchto informací bude využita v soudních sporech proti České republice, v odvolání pak uváděla, že předmětem faktury č. 016/2007 jsou informace vztahující se k odkupu zámku v K. a zejména i další informace, které se vztahují k nezákonným postupům orgánů státní správy a justice vůči daňovému subjektu G & C PACIFIC, a.s. (právní nástupce G & C PACIFIC NIUE). K tomu žalobkyně doložila písemný rámcový obsah utajovaných skutečností, což jsou pouze 2 listy útržků různých hovorů, které byly již předloženy správcem daně dne 18. 12. 2008. Předmětem zmíněné fakturace však měly být pouze právní podklady a informace o majetkových poměrech ve vztahu k dražebnímu prodeji zámku v K. Sporné zdanitelné plnění a jeho přijetí žalobkyní nebylo prokázáno ani svědeckou výpovědí V. K.

[50] Žalobkyně také prokazovala použití zdanitelného plnění ke své ekonomické činnosti. Jeho použití dokládala vyjádřením a svědeckou výpovědí správkyne konkurzní podstaty Mgr. C., kterou však nebylo prokázáno použití tajných informací při prováděných dražbách zámku v K. a snížení ceny tak, jak tvrdila žalobkyně. Právní vady objektu byly správkyňi konkurzní podstaty známy a informovala o nich běžně případné zájemce. Žalobkyně se žádné z dražeb této nemovitosti neúčastnila (uvedeno v protokolu ze dne 9. 9. 2008) a vlastníkem tohoto objektu se již dne 17. 8. 2009 stala jiná osoba. Dne 4. 11. 2008 žalobkyně dále deklarovala převod předmětného přijatého zdanitelného plnění na společnost ANDORRA s datem uskutečnění zdanitelného plnění dne 15. 8. 2008 a vzápětí dne 18. 11. 2008 předložila doklady stejného znění o převodu na společnost WHIRTON se stejným datem uskutečnění zdanitelného plnění (faktura č. 105/2008). Dne 30. 1. 2009 žalobkyně uvedla, že vydaná faktura byla dobropisována (k tomu předložila dobropis č. 173/2008 s DUZP dne 6. 12. 2008) a po vydání dražební vyhlášky bude vydaná faktura na společnost G & C PACIFIC NIUE, která využívá informace prostřednictvím žalobkyně. Doklad o převodu deklarovaného zdanitelného plnění na tuto společnost předložila žalobkyně až dne 14. 10. 2009 (faktura č. 077/2009 s DUZP dne 13. 10. 2009), z čehož vyplývá, že k převodu mělo dojít až v době, kdy již zámek v K. měl nového vlastníka (od 17. 8. 2009).

[51] Ze správního spisu a průběhu vytýkacího řízení vyplývá, že žalobkyně uváděla, že část přijatých informací bude použita v soudních a arbitrážních řízeních proti ČR, přičemž k tomu předkládala různá podání a žaloby společnosti G & C PACIFIC, a.s. z roku 2006. Předmětem deklarovaného zdanitelného plnění podle faktury č. 016/2007 a dle smlouvy o převodu práv k předmětu obchodního tajemství ze dne 15. 12. 2007 však měly být pouze informace a podklady, které se měly vztahovat k dražebnímu prodeji zámku v K.

[52] Žalobkyně (i prostřednictvím svého zástupce) předkládala velké množství písemností, často však s prokazovaným nárokem nesouvisely, měnila svá tvrzení a předkládala dokumenty, u nichž vyvstávaly opodstatněné pochybnosti, že byly vytvořeny až dodatečně. Současně odmítala předložit nosiče dat (CD), na nichž měly být uloženy utajované skutečnosti, které představovaly zdanitelné plnění a měly prokazovat oprávněnost nároku na odpočet daně v souvislosti s fakturou č. 016/2007.

[53] Z výše uvedeného nepochybně vyplývá závěr, že žalobkyně neprokázala přijetí deklarovaného zdanitelného plnění a ani jeho použití ke své ekonomické činnosti. Přijetí deklarovaného zdanitelného plnění rovněž nemohlo být prokázáno předkládanými rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci (k tomu soudu provede výklad dále). Ve vytýkacím řízení prověřoval správce daně, zda došlo k deklarovanému zdanitelnému plnění. Podle § 72 odst. 1 ZDPH má plátcе daně (žalobce) nárok na odpočet, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Ve smyslu § 73 odst. 1 citovaného zákona žalobkyně prokazuje nárok na odpočet daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem, a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu. Důkazní břemeno leželo na žalobkyni ve smyslu § 31 odst. 9 ZSDP, resp. § 92 odst. 3 a 4 DŘ, která měla prokazovat všechny skutečnosti, které je povinna uvádět v přiznání, v hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byla správcem daně v průběhu daňového řízení vyzvána (výzva ze dne 21. 2. 2008). Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně nesla břemeno tvrzení a měla také povinnost toto své tvrzení doložit, tedy nesla břemeno důkazní. V posuzovaném případě nepřešlo důkazní břemeno na správce daně ve smyslu § 31 odst. 8 ZSDP, resp. § 92 odst. 5 písm. c) a d) DŘ, jak mylně uváděla žalobkyně v žalobě. V dané věci zcela po právu správce daně i žalovaný uzavřeli, že předloženými písemnými doklady ani dalšími důkazy provedenými na návrh žalobkyně i vlastním šetřením správce daně nebylo prokázáno, že žalobkyně deklarované zdanitelné plnění přijala a použila je ke své ekonomické činnosti.

[54] Shodně s finančními orgány krajský soud ze správního spisu zjistil, že námitka žalobkyně, uvedená pod bodem V. žaloby, a sice že správce daně opírá pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění pouze o omezení dispozice s předmětem zdanitelného plnění v důsledku nařízení exekuce usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 2007, č. j. 19 Nc 5458/2007-7, se nezakládá na pravdě. Naopak rozhodující pro neuznání odpočtu daně z faktury č. 016/2007 bylo, že žalobkyně deklarované zdanitelné plnění neprokázala. Jelikož však v průběhu daňového řízení žalobkyně dokladovala uskutečnění zdanitelného plnění i předchozími subjekty, pak se správce daně musel těmito skutečnostmi zabývat. K tomuto je třeba také připomenout vzájemné vztahy žalobkyně a společností, jichž se týkají žalobkyni předkládané důkazní prostředky. Žalobkyně byla v daňovém řízení zastupována manželem Ing. J. T., na základě plné moci. Dle výpisu z obchodního rejstříku společnosti EDHESSA byl Ing. T. jednatelem této společnosti v době 22. 4. 2008 do 1. 10. 2009, žalobkyně pak byla společníkem této společnosti v době od 1. 8. 2008 do 12. 2. 2010 a od 10. 8. 2007 byla zmocněna k jednání za společnost před správcem daně. Dle výpisu z obchodního rejstříku společnosti BGC DEVELOPERS, a.s. byl Ing. T. předsedou představenstva v době od 31. 8. 2006 do 19. 1. 2010. K tomuto dni byla společnost vymazána z obchodního rejstříku z důvodu přeshraniční fúze mezi G & C PACIFIC NIUE, G & C PACIFIC, a.s. a BGC DEVELOPERS, a.s. Z notářských zápisů NZ 272/2006 a NZ 498/2007 předložených v daňovém řízení za zdaňovací období srpen 2008, vyplynulo, že žalobkyně byla většinovým a poté 100 % vlastníkem akcií této společnosti. Žalobkyně jako advokátka účtovala této společnosti právní služby a rovněž ji zastupovala ve všech exekučních řízeních. Z výpisu z obchodního rejstříku dále vyplynulo, že Ing. T. byl předsedou

představenstva G & C PACIFIC, a.s. v době od 6. 6. 2001 do 19. 1. 2010. K tomuto dni byla společnost ze stejného důvodu jako společnost BGC DEVELOPERS, a.s. vymazána z obchodního rejstříku. Z dalších doložených notářských zápisů vyplynulo, že žalobkyně byla jediným vlastníkem akcií této společnosti. Rovněž společnosti účtovala právní služby a zastupovala ji ve všech exekučních řízeních. Pokud jde o společnost G & C PACIFIC NIUE předložil Ing. T. dne 30. 1. 2009, mj. formulář označený „CBM 12“, týkající se registrace uvedené společnosti, z něhož vyplývá, že Ing. T. byl jejím ředitelem oprávněným za ni jednat. Žalobkyně pak poskytovala této společnosti právní služby na základě smlouvy ze dne 19. 2. 2009, mj. ve všech věcech, kde se společnost G & C PACIFIC NIUE stala právním nástupcem společnosti G & C PACIFIC, a.s. a společnosti BGC DEVELOPERS, a.s.

[55] Nejen vzhledem k výše vyloženému personálnímu propojení uvedených společností je třeba uzavřít, že žalobkyní předkládané písemnosti, které se týkaly společností G & C PACIFIC, a.s. a BGC DEVELOPERS, a.s., které měly být předchozími vlastníky předmětu zdanitelného plnění, obsahově žádným způsobem neprokazují, že žalobkyně přijala deklarované zdanitelné plnění od společnosti EDHESSA, a dokonce neprokazují ani to, co přesně mělo být předmětem zdanitelného plnění, ačkoliv k tomu byla žalobkyně správcem daně vyzvána.

[56] Pokud žalobkyně tvrdila, že předmět zdanitelného plnění nabyla od společnosti EDHESSA a tato společnost od společnosti BGC DEVELOPERS, a.s. s tím, že toto prokázala předkládanými občanskoprávními rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci, pak tomu krajský soud nemohl přisvědčit. Žalobkyně v zásadě brojila proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s předloženými rozsudky Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č. j. 4 C 110/2009-24 (o nabytí vlastnictví zdanitelného plnění žalobkyní od společnosti EDHESSA), a ze dne 23. 11. 2009, č. j. 6 C 204/2009, o nabytí vlastnictví k předmětu zdanitelného plnění společností EDHESSA od společnosti BGC DEVELOPERS, a.s.

[57] Prvním z citovaných rozsudků okresního soudu bylo rozhodováno o žalobě žalobkyně JUDr. Kateřiny Tomkové proti žalovaným společnostem EDHESSA, BGC DEVELOPERS, a.s. a G & C PACIFIC, a.s., o určení vlastnictví. Označeným rozsudkem soud mj. určil, že žalobkyně je vlastníkem předmětu Smlouvy kupní k zařízení zámku O. a D. a smlouvy o úplném převodu autorských práv k projektu rekonstrukce a revitalizace zámku v Dukovanech ze dne 30. 6. 2008. Tento rozsudek vydal okresní soud pro uznání podle § 153a o.s.ř., když žalované společnosti v něm uznaly nároky žalobkyně v plném rozsahu. Druhý rozsudek měl stejný základ.

[58] Okresní soud tedy rozhodoval o tom, kdo je vlastníkem předmětných práv, a to tzv. rozsudkem pro uznání dle § 153a o.s.ř. Podle tohoto ustanovení platí, že uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud podle tohoto uznání (odst. 1). Podle § 153 odst. 2 o.s.ř. pak rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o.s.ř.). Zákon tedy ukládá soudu rozhodnout (s výjimkou zákonem vyjmenovaných případů) rozsudkem pro uznání tehdy, uzná-li žalovaná strana žalovaný nárok, resp. jeho základ. V takovém případě soud nerozhoduje na základě zjištěného stavu (§ 153 odst. 1 o.s.ř. *a contrario*). Ostatně tyto závěry potvrzuje i odborná literatura [srov. např. Drápal L., Bureš J.: Občanský soudní řád – komentář, 1. vydání, 2009, s. 1040 a násl., v níž se mj. uvádí, že „[d]ojde-li k uznání nároku procesním úkonem žalovaného a je-li na tomto základě rozsudek

pro uznání přípustný (§ 153a odst. 2), je soud povinen rozhodnout podle tohoto uznání (...). Podle uznání nebo podle fikce uznání soud rozhodne bez ohledu na to, zda jsou tvrzení žalobkyně podložena důkazy, zda dosavadní výsledky řízení prokazují oprávněnost nároku nebo zda se jeví požadavky žalobkyně jako nedůvodné.“ Z toho plyne, že v případě rozsudku pro uznání soud neprovádí dokazování, rozhoduje pouze na základě uznání nároků. Jinak řečeno, okresní soud neprováděl žádné důkazní řízení, rozhodl pouze na základě uznání nároků výše uvedených personálně propojených společností.

[59] V daném případě tak lze hovořit v zásadě toliko o tom, že daný rozsudek formalizoval prohlášení účastníků řízení o jejich názoru na vlastnictví předmětného majetku, právě v tomto směru jím byl žalovaný vázán. Závěry žalovaného ovšem nestojí na rozporech v tvrzení mezi účastníky daného soudního řízení. Žalovaný se v nyní posuzované věci zabýval splněním podmínek pro přiznání nadměrného odpočtu žalobkyní dle § 72 a § 73 zákona o DPH a komplexním způsobem vyvrátil tvrzení žalobkyně o tom, že přijala předmětné zdanitelné plnění. Tento závěr nemohl „důkaz“ spočívající v rozsudku pro uznání účelově získaný osobně propojenými účastníky dřívějších zdaňovaných transakcí popřít.

[60] Ze shora uvedených důvodů tedy správce daně nemohl v souladu s právními předpisy osvědčit předmětné rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci jako důkazy, kterými by bylo prokázáno uskutečnění předmětného zdanitelného plnění. V této souvislosti nemohly finanční orgány ani porušit ust. § 99 odst. 1 DŘ, jak mylně žalobkyně uváděla v žalobě. V případě řízení před Okresním soudem v Jindřichově Hradci sp. zn. 6 C 204/2009 navíc šlo o žalobu, kde žalobkyně nebyla vůbec účastníkem řízení, nýbrž jednala pouze jako zástupce účastníka řízení. Důvod podání žaloby byl zjevně účelový, neboť výsledek řízení nemohl mít význam pro žalující společnost EDHESSA, které se daňové řízení s žalobkyní netýkalo a vlastnické právo mělo být určováno v podstatě ex post z toho důvodu, že v době rozhodování soudu již měla být vlastníkem dle tvrzení žalobkyně ona sama (na základě nabytí vlastnictví od společnosti EDHESSA). Zájem společnosti EDHESSA na takovém řízení tedy nebyl dán. Rozsudky pro uznání tak nepředstavovaly rozhodnou otázku pro posouzení daňové povinnosti žalobkyně v nyní přezkoumávaném řízení, o které by bylo závazně rozhodnuto orgánem veřejné moci. Správce daně tak nemohl být ve smyslu § 99 DŘ vázán rozhodnutím, které bylo vydáno pro zcela jiné řízení a podle procesních pravidel aplikovaných na danou kauzu, pokud se rozhodující orgán věcně nezabýval otázkou, která je nezbytným podkladem pro rozhodnutí správce daně. V takovém případě je správce daně sám povinen posoudit věc podle zjištěného skutkového stavu věci.

[61] Žalobkyně následně „na okraj žaloby uvedla“, že exekuční tituly k exekucím – rozhodčí nálezy byly vydány na základě absolutně neplatného právního úkonu (rozhodčí doložky) a odkázala na rozsudky Městského soudu v Brně sp. zn. 33 C 169/2008 a 61 C 206/2008. V důsledku zrušení rozhodčího nálezu 1438/07, který byl exekučním titulem, v jehož důsledku byla omezena i dispoziční práva s předmětem zdanitelného plnění, tak bylo dle žalobkyně povinností správce daně ex officio k tomuto důkazu přihlídnout. Soud k této námitce však zjistil ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí žalovaného, že uvedené tvrzení žalobkyně se nezakládá na pravdě. Z předkládaných písemností totiž vyplývá, že došlo ke zrušení rozhodčích nálezů sp. zn. 8357/08 a 1002/06, které však nejsou exekučními tituly pro nařízení exekuce sp. zn. 19 Nc 5458/2007. U posledně uvedené exekuce byl exekučním titulem totiž rozhodčí náleze sp. zn. 1438/07 ze dne 8. 3. 2007, který však zrušen nebyl. Z šetření provedených správcem daně dále vyplynulo, že zrušené rozhodčí nálezy sp. zn.

1002/06 a sp. zn. 8357/08 nemají žádnou vazbu na předmětné exekuční řízení sp. zn. 19 Nc 5458/2007, které se váže k vytýkacímu řízení.

[62] Krajský soud nemohl přisvědčit ani namítanému porušení právních předpisů při dokazování, kdy podle žalobkyně mělo dojít k celkovému tendenčnímu hodnocení důkazů v neprospěch žalobkyně. Kromě citace ustanovení § 8 odst. 1 a 2 DŘ však žalobkyně k této námitce nic bližšího neuvedla a soud se tak nemohl touto námitkou blíže zabývat. Pokud žalobkyně dále shrnula, že výše uvedené důkazy dokládají, že správce daně postupoval proti smyslu § 5 odst. 1 DŘ, pak ani zde žalobkyně neupřesnila, jaké konkrétní porušení má na mysli, a kterými důkazy to dokládá. Proto se soud nemohl blíže zabývat ani touto nekonkrétní námitkou a považuje ji za nedůvodnou.

[63] Žalobkyně dále odmítla argumentaci žalovaného o tom, že neprokázala použití přijatého zdanitelného plnění k vlastní ekonomické činnosti, protože se údajně s touto argumentací nevypořádala v žalobě. K uvedené námitce však žalobkyně pouze upřesnila, že v napadeném rozhodnutí chybí, z jakých důkazů správce daně při své správní úvaze vycházel. Takovému tvrzení krajský soud nemůže přisvědčit, v tomto směru si dovoluje odkázat na obsah napadených rozhodnutí, a také na obsah úředního záznamu ze dne 12. 1. 2011 (kterým se končilo vytýkací řízení), a současně soud poukazuje na výklad provedený výše, v němž specifikoval, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně uskutečnění zdanitelného plnění leželo na žalobkyni. V této souvislosti také soud opakuje, že v nyní přezkoumávaném řízení nepřešla důkazní povinnost na správce daně ve smyslu § 92 odst. 5 písm. b), c) a d) DŘ, jak v závěru žaloby chybně namítala žalobkyně.

[64] Pokud jde o použití přijatého zdanitelného plnění pro ekonomickou činnost žalobkyně, pak žalobkyně nemohla namítat, že finanční orgány neprokázaly (v rámci přechodu důkazní povinnosti na ně), že přijaté zdanitelné plnění nebylo použito k její další ekonomické činnosti, nýbrž žalobkyně měla povinnost prokazovat, že toto plnění bylo použito k její ekonomické činnosti. Jak již bylo výše uvedeno, v daňovém řízení nepřešlo důkazní břemeno na správce daně, nýbrž toto důkazní břemeno leželo právě na žalobkyni, která byla povinna použití přijatého zdanitelného plnění pro její ekonomickou činnost prokázat.

[65] Ze správního spisu k tomu soud zjistil, že správcem daně nebyla uznána DPH z dokladu – faktury č. 181/2007 ze dne 31. 12. 2007, konkrétně dobropisu k faktuře č. 179/2007, kterou vystavila žalobkyně na odběratele G & C PACIFIC, a.s., za neuskutečněné služby při řešení exekučního řízení. Na základě této faktury později podala žalobkyně v průběhu vytýkacího řízení podání označené jako dodatečné daňové přiznání na snížení uskutečněných zdanitelných plnění a daň na výstupu a k tomu do protokolu dne 20. 6. 2008 žalobkyně uvedla, že se zdanitelné plnění z faktury č. 179/2007 neuskutečnilo. Do protokolu dne 26. 6. 2008 tak zástupce žalobkyně uvedl, že se zdanitelné plnění neuskutečnilo, což zjistili v průběhu daňového řízení u společnosti G & C PACIFIC, a.s. v dubnu 2008. Tomuto datu odpovídá i datum uvedené na dodatečném daňovém přiznání, pro jehož podání byly zjištěny důvody dne 25. 4. 2008. Avšak na faktuře č. 181/2007 je uvedeno datum vystavení dokladu a uskutečnění zdanitelného plnění dne 31. 12. 2007. Z výše uvedeného však vyplývá, že toto datum nemohlo být pravdivé. Správce daně dále ověřoval zahrnutí obou dokladů v účetnictví žalobce za rok 2007. Pokud by dobropis č. 181/2007 byl vydán dne 31. 12. 2007 stejně jako faktura č. 179/2007, měl by být doklad v účetnictví žalobkyně za rok 2007 zahrnut. Doklady přeskládané z účetnictví společnosti G & C PACIFIC, a.s., a to zástupcem žalobkyně dne 19. 8. 2008, nejsou důkazem o uskutečnění zdanitelného plnění právní služby při řešení

exekučních řízení ve prospěch této společnosti. Žalobkyně jimi dokládá, že společnost G & C PACIFIC, a.s. účtovala o dobropisu č. 181/2007 ke dni 31. 12. 2007. Jelikož žalobkyně podala své daňové přiznání k této dani včetně příloh v řádném termínu, toto přiznání korespondovalo s předloženou inventarizací a je důkazem o tom, že žalobkyně o dobropisu č. 181/2007 ke dni 31. 12. 2007 neúčtovala. V dalším je potřeba k tomuto odkázat na obsah napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i na úřední záznam ze dne 12. 1. 2011 (ukončení vytykácího řízení), které podávají ještě detailnější výklad k použitelnosti namítaných dokladů a posouzení neuskutečnění zdanitelného plnění a jeho nepoužití k další ekonomické činnosti.

[66] Žalobkyně v této souvislosti dále tvrdila, že v daňovém řízení prokázala použití přijatého zdanitelného plnění ke své další ekonomické činnosti, a to fakturou č. 076/2009 ze dne 13. 10. 2009 a její úhradou, a to na základě ústní dohody se společností G & C PACIFIC NIUE Ltd., která předmět zdanitelného plnění od žalobkyně nabyla. Toto také žalobkyně dokládala k vytykácímu řízení za zdanitelné období srpen 2008. K tomu krajský soud uvádí, že zdaňovací období na DPH za srpen 2008 bylo již předmětem jiného soudního přezkumu s tím, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2013, č. j. 29 Af 48/2011-150 (potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 Afs 19/2013-149) byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu Brno III ze dne 4. 2. 2010, kterým nebyl uznán žalobkyní uplatněný nadměrný odpočet DPH ve výši 9.058.218 Kč a byla jí vyměřena vlastní daňová povinnost k DPH ve výši 42.782 Kč. Tvrzení žalobkyně, že použití plnění k další ekonomické činnosti prokázala fakturou č. 76/2009 se nemůže zakládat na pravdě, neboť taková faktura nebyla v průběhu daňového řízení předkládána, a tedy nemohla být ani správními orgány zhodnocena. Je však možné, že se jednalo o fakturu č. 077/2009 vydanou žalobkyní na společnost G & C PACIFIC NIUE za zajištění právních podkladů a informací pro vedení arbitráže proti ČR a informací o majetkových a vlastnických poměrech ve vztahu k dražebnímu prodeji zámku v Kupařovicích. K uvedené faktuře byla předkládána (v rámci seznámení se s výsledky vytykácího řízení za zdaňovací období srpen 2008) dále smlouva o právní pomoci při vedení soudních sporů a při úkonech vedoucích k odkoupení zámku v Kupařovicích ze dne 19. 2. 2009. Fakturou č. 077/2009 s DUZP dne 13. 10. 2009 žalobkyně měla záměr dokladovat použití předmětného zdanitelného plnění ke své ekonomické činnosti. Faktura byla po dobu vytykácího řízení již třetím dokladem, kterým žalobkyně prokazovala použití deklarovaného zdanitelného plnění pro svoji ekonomickou činnost. Toto použití zdanitelného plnění nejprve dokladovala ve prospěch společnosti ANDORRA dne 15. 8. 2008, poté stejného dne ve prospěch společnosti WHIRTON s tím, že stejného dne byly připraveny dvě verze. Toto dodání následně žalobkyně dobropisovala a v poslední řadě dokladovala uskutečněním zdanitelného plnění s datem 13. 10. 2009 ve prospěch společnosti G & C PACIFIC NIUE bez toho, aniž by přijetí i uskutečnění zdanitelného plnění byly fakticky prokázány. K uvedenému krajský soud ještě doplňuje, že z výše provedeného výkladu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně neprokázala přijetí deklarovaného zdanitelného plnění a ani samotný obsah-existenci takového plnění, protože mohla i těžko prokazovat použití takového plnění pro svoji ekonomickou činnost. V této souvislosti je pak důležité ještě doplnit, že ve věci bylo zjištěno, že nemovitosti tvořící areál zámku v K., byly vydraženy a nový vlastník je již nabyt na základě „Potvrzení o nabytí vlastnictví předmětu dražby ze dne 17. 8. 2009“. Nový vlastník nabyt tedy nemovitosti tvořící areál zámku v Kupařovicích dříve, než žalobkyně naposledy deklarovala použití zdanitelného plnění pro svoji ekonomickou činnost. Současně je nutno zdůraznit, že žalobkyně se žádné z dražeb neúčastnila. Žalobkyní předkládané listiny v průběhu daňového řízení neprokazují faktické uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobkyní předkládané listiny se ani nijak nevztahovaly k deklarovanému zdanitelnému plnění. V této souvislosti také musí soud odmítnout heslovité námitky

žalobkyně v tom smyslu, že: nebylo provedeno dokazování v souladu se zákonem, územní finanční orgány se nijak nevyjádřily k faktuře č. 076/2009, rozhodnutí žalovaného neobsahuje žádné posouzení věci a je nepřezkoumatelné, atd. S ohledem na obsáhle provedený výklad výše je třeba uvedené námitky žalobkyně odmítnout jako nepravdivé a navíc nekonkrétní. Proto k nim soud nemohl zaujmout bližší stanovisko.

VI. Závěr a náklady řízení

[67] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[68] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. prosince 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.